

Мариана Тинчева Еклесия
Подарък за рождения ден

„Никой, кога запали светило, не го туря на скрито място, нито под крина, а на светилник, за да виждат светлината ония, които влизат.“

(Лк. 11:33)

Вечерята в ресторанта почти беше приключила, когато сервитьорът поднесе пред жената в празнични дрехи порция с плодова салата. Йови се обърна към него: „Салатата изглежда чудесно, но не съм я поръчала аз, имате грешка...“ „Не е грешка!“ – усмихна се сервитьорът: „Вашите гости ви поръчаха плодовете, а изненадата е скрита в ягодката на върха. Опитайте я!“ – той остана, докато Йови подаде пръсти към плюшената червена торбичка; опита се да я отвори и когато надзърна в нея, извика от изненада – вътре имаше малък златен пръстен. Щом го извади, видя, че е инкрустиран: млад мъж, носи агне на раменете си. На обратната страна беше написано името й: „За мен ли е?“ – попита тя. Диана взе пръстена и го постави на пръста й: „За теб. Но не от нас, а от Онзи, Когото обичаш и Който те носи на раменете Си“.

С дълги, прошарени коси, събрани на тила в бяла шнола, Йови по лице приличаше на дете; тя поднесе подаръка към устните и го целуна: „Благодаря ви за голямата изненада. Преди десетина дни бях казала, че никога през живота си не съм носила златен пръстен. Знаете, че съм живяла оскъдно, пък и не съм мислила, че златото е необходимост; не вярвах, че може да ме направи по-добра... Знаете колко ви обичам и колко много искам да бъдем винаги заедно!“

Касетофонът с лека музика беше спрял, така че гостите от съседната маса успяха да чуят думите й и се обърнаха. Едва сега забелязаха инвалидната количка, в която седеше и не повярваха, че светещото й, засмяно лице, е на човек, който не може да се движи самостоятелно. Компанията на рожденичката запя „Честит рожден ден“ и в края произнесоха името Йови. Бяха кръстили на многострадалеца Йов преди двайсетина години, когато трябваше да понесе поредната операция. Преди деня на събитието тя пак се усмихваше и казваше: „Бог няма да ме остави, вярвам в Него...“

Когато била на 16 години, ампутирали левия й крак над коляното: инфекция след убождане на трън тръгнала по костта. Тогава започнала битката на тялото с душата, която искала да живее! Наложило се да напусне училище, за да се лекува от нова поредица инфекции, предизвикани от гръбначно заболяване в детството й. След година-две започнала да ходи с протеза, но до двадесет и втората й година се наложили още две реампутации на същия крак. Лекуващият я лекар забелязал колко силна е волята й да бъде самостоятелна, колко сръчни са ръцете й, които постепенно измествали ролята на краката, и предложил на Мария да запише училището за шев и кройка. Завършила с отличен успех специалност горно дамско облекло и започнала да работи въщи. Баща й взимал от

завода в града платове, носил ги въщи на село, където Мария ги превръщала в дрехи. Между тримата си братя била единствено момиче, на което родителите ѝ се надявали да бъде опора в старостта им. Имала толкова весел характер и добро сърце, че въпреки животът ѝ в инвалидната количка, момчетата поискали да свържат живота си с нея. Баща ѝ не се съгласявал да я даде – скъпа била на сърцето му. Скъпа била и на хората в селото, защото посрещала и изпращала в усмивка всеки човек, дошел да я посети.

Един неделен ден пастирът на голямата евангелска църква в Пловдив извика Мария пред амвона и започна да ѝ задава въпроси: от кога е в инвалидна количка, от кога познава Христос, от кога се уповава на Него и вярва, че Той я обича? Тя отговаряше кратко, по сърце на всички въпроси, а когато трябваше да отговори за Исус, притисна ръце към гърдите си и каза: „Той е в мен, как да не Му вярвам и да не Го обичам?“ Пастирът отиде по-близо до нея и се обърна към вярващите в огромната препълнена зала: „Братя и сестри, когато имам дни на изпитания, когато вярата в мен оскъднява, аз се обаждам на тази сестра, уверен, че тя ще ме насърчи.“

След последната реампутация на болния крак, още три операции на вътрешни органи се наложили, от които Мария се връщала за живот, благодарение на голямата си вяра, че Бог е в нея, обича я и няма да я остави! „А защо те наказва, щом те обича?“ – питали я хора с добро здраве и слаба вяра. „Той не ме наказва. Той иска да разбере дали Му вярвам, за да ми отвори вратата на царството Си, когато душата ми остане вярна... Какво е човешкото тяло, което на свой ред ще легне в земята?“

Хората, които не искали да слушат за смъртта на телата си, продължавали питането си упорито – защо милостивият Бог не се смили над Йови и не я повика по-скоро в царството Си, където непременно тя ще се чувства по-добре? Йови отваряла голямата си усмивка и казвала добронамерено: „Защото трябва да помогна на други братя и сестри в моето състояние. Сигурна съм, че Бог иска да направя нещо за техните души; за тяхна надежда...“

През 2003 г. Мария се премести да живее в София. При срещите с хора в инвалидни колички, тя издига силния си глас за прослава на Бог и благословение: „Ти, Господи, Ти благослови онези, които с търпение приемат Твоята воля и се уповават в Твоята безмерна милост и обич...“

Към 21 часа вечерята по случай 60 годишния рожден ден на Йови в ресторанта свърши и компанията от десетина човека трябваше да си тръгне. Тогава посетителите на съседните маси забелязаха, че не само

тя, а на четирима от гостите столовете бяха заменени с инвалидни колички. На вратата двама посетители, току що пристигащи за вечеря, направиха път на компанията. Единият попита: „Какъв празник е днес?“ Сервитьорът им предложи току-що освободената маса и каза: „Днес е шести август. Тези хора често идват при нас, за да превърнат една най-обикновена вечер в празник.“

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10451>]